

Arrest

nr. 211 106 van 17 oktober 2018
in de zaak X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. PEETERS
Kasteelplein 23A
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 juni 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. PEETERS en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 9 april 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 12 mei 2015 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard, maar op 10 juni 2015 wordt ze ongegrond verklaard. Op 23 mei 2016, bij arrest nr. 167 957 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) laatstgenoemde beslissing.

1.2 Op 14 september 2016 wordt de in punt 1.1 vermelde aanvraag gegrond verklaard en wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (hierna: BIVR), geldig van 13 oktober 2016 tot 13 oktober 2017.

1.3 Op 6 september 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf, voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 30 november 2017 wordt tot niet-verlenging van het BIVR besloten. Op 17 april 2018, bij arrest nr. 202 630, vernietigt de Raad deze beslissing. Op 8 juni 2018 wordt opnieuw tot niet-verlenging van het BIVR besloten. Op 17 oktober 2018, bij arrest nr. 211 105, vernietigt de Raad laatstgenoemde beslissing.

1.4 Op 8 juni 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) tevens een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, die op 21 juni 2018 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"(...) De heer, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: D(...), S(...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Kosovo

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 13, §3, 2° van de wet van 15 december 1980, betrokkene voldoet niet meer aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden: de aanvraag die op datum van 06.09.2017 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter, werd geweigerd op 08.06.2018. (...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband onder meer het volgende uiteen:

"De Staatsecretaris voor Asiel en Migratie schendt artikel 3 van het EVRM en de Europese richtlijn 2004/83/EG, door het verzoek van verzoeker tot verlenging van de machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, ongegrond te bevinden.

De Staatsecretaris voor Asiel en Migratie en maatschappelijke integratie verwijst in zijn voorgaande beslissing dd. 30.11.2017 naar het verslag van de arts-adviseur dd. 28.11.2017. De arts-adviseur

concludeerde dat uit het voorgelegde medisch dossier niet mag blijken dat verzoeker op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of een reëel risico vormt op een onmenselijke of vernederende behandeling, aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zouden zijn in het herkomstland, Kosovo.

(...)

In de huidig bestreden beslissing verwijst de Staatsecretaris voor Asiel en Migratie en maatschappelijke integratie naar het verslag van de arts-adviseur dd. 7.6.2018.

Er dient vastgesteld te worden dat de arts-adviseur in het meest recente verslag dd. 7.6.2018 tot dezelfde conclusie komt als in het voorgaande verslag. De arts-adviseur baseert zich tevens op dezelfde bronnen als in het voorgaande verslag.

De arts-adviseur gaat hier volledig in tegen de realiteit en de stukken die door verzoeker werden neergelegd.

(...)

Een gespecialiseerde opvolging en behandeling dewelke noodzakelijk is voor verzoeker, is niet mogelijk en beschikbaar in Kosovo én er is een medische noodzaak tot mantelzorg.

Bijgevolg maakt het bevel aan verzoeker om het grondgebied te verlaten een inbreuk uit op artikel 3 EVRM en de richtlijn 2004/83/EG."

3.2 In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij hierop het volgende:

"In het eerste middel haalt verzoeker de schending aan van artikel 3 EVRM en van de richtlijn 2004/83/EG.

De verzoekende partij betwist dat de vereiste medicatie beschikbaar is in het land van herkomst dit in tegenstelling tot wat uit de Medcoi-databank blijkt. Er zou geen rekening zijn gehouden met alle medische attesten en verzoeker betwist tevens dat de analoge (en in het herkomstland beschikbare) medicatie met name Interferon bèta -1b, Dimethyl fumaraat en fingolimod, de medicatie is die voor hem noodzakelijk zou zijn.

(...)

Het eerste middel is bijgevolg niet ernstig."

3.3 Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het komt een verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76). De gemachtigde moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

De verzoekende partij wijst er in de feiten uiteenzetting van haar verzoekschrift op dat het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gekoppeld aan de negatieve beslissing met betrekking tot de verlenging van het verblijf van de verzoekende partij en dus aan het advies van de ambtenaar-geneesheer. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 13, § 3, 2° van de vreemdelingenwet en dat de gemachtigde daarbij het volgende heeft gesteld: *"de aanvraag die op*

datum van 06.09.2017 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter, werd geweigerd op 08.06.2018”.

De verwerende partij betwist in haar nota met opmerkingen niet dat het verwijderen van een vreemdeling, gelet op de gezondheidstoestand van de betrokkene, in bepaalde gevallen een schending van artikel 3 van het EVRM kan uitmaken. Zij betwist ook niet dat een onderzoek in het licht van voormeld artikel 3 in het kader van een verwijderingsbeslissing noodzakelijk zou zijn.

De verzoekende partij wijst in haar uiteenzetting op haar gezondheidstoestand en op de beslissing tot niet-verlenging van haar op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet toegekende BIVR die op 8 juni 2018 werd genomen. Zij voert aan dat de noodzakelijke opvolging en behandeling niet mogelijk en beschikbaar zijn in Kosovo, terwijl de verwerende partij in haar nota met opmerkingen uiteenzet waarom zij meent dat dit wel het geval is.

De Raad wijst erop dat hij voormelde beslissing van 8 juni 2018 tot niet-verlenging van het BIVR van de verzoekende partij op 17 oktober 2018, bij arrest nr. 211 105, heeft vernietigd. Deze beslissing wordt dan ook geacht nooit genomen te zijn geweest. De door de verzoekende partij naar voren gebrachte elementen met betrekking tot haar gezondheidstoestand en de mogelijkheden van medische verzorging in Kosovo werden enkel in de voormelde beslissing van 8 juni 2018 beantwoord en het thans bestreden bevel op het grondgebied te verlaten bevat geen eigen motivering in dit verband, maar is in tegendeel zelfs uitdrukkelijk gestoeld op de weigering van de op 6 september 2017 ingediende aanvraag tot verlenging van het op grond van voormeld artikel 9ter toegekende verblijf. Bijgevolg kan slechts worden vastgesteld dat de gemachtigde op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, omwille van de vernietiging van de beslissing inzake de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, niet kan worden geacht in dit verband een standpunt te hebben ingenomen met betrekking tot een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. In deze zin wordt een schending van de onderzoekspllicht in het licht voormeld artikel 3 aannemelijk gemaakt.

Het verweer van de verwerende partij heeft slechts betrekking op de vaststellingen gemaakt in het kader van de ondertussen vernietigde beslissing van 8 juni 2018 tot niet-verlenging van het BIVR van de verzoekende partij en is dan ook niet langer relevant.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

3.4 Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen in het kader van het eerste middel en in het kader van het tweede middel behoeven geen verder onderzoek.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 juni 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend achttien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE